

Arrest

nr. 130 306 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Victoria op (...) 1979.

Op 9 december 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf om reden van familiebezoek. Dit visum werd haar toegestaan.

Op 8 mei 2011 kwam de verzoekende partij het Belgisch grondgebied binnen.

Op 19 mei 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn.

Aan de verzoekende partij werd door het bestuur gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 18 augustus 2011 volgende documenten over te maken: attest van onvermogen, bewijs niet ten laste van de Belgische staat, inkomen gevestigde, bewijzen ten laste in het verleden (6 maanden voor de aanvraag), ziekteverzekering.

Op 17 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.05.2011 door BANN geboren te VICTORIA, op (...)1979 en van Kameroenese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De verwantschap met de burger van de Unie werd niet afdoende aangetoond.

Betrokkene legt als bewijs van de verwantschap een attest van de ambassade van Kameroen te Brussel voor. Dit attest is echter een 'attestation d'un acte de naissance'. Dit document kan dan ook geen officiële geboorteakte of uittreksel uit de geboorteakte vervangen.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg aan betrokkene geweigerd.”

2. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het ‘belang’ wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. De invulling van dat begrip mag evenwel niet in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de Raad dient er over te waken dat hij de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze toepast.

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel verschaft. Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kleinste belang volstaat.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In beginsel wordt aanvaard dat de verzoekende partij die op afdoende wijze aantoonde dat haar een beslissing is verleend houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor alleen al doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij de nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van die verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Met betrekking tot de belangvereiste in het kader van de gezinshereniging wordt ambtshalve het volgende opgemerkt.

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, werd de regelgeving tot het verkrijgen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* "*tempus regit actum*" de nieuwe wetgeving toe te passen. Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert om reden dat de verzoekende partij eerst dient aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke bepalingen terzake, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft de verzoekende partij in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep.

De bestreden beslissing omvat evenwel ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Het kan niet ontkend worden dat een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de verzoekende partij uit zijn aard alleen al een nadeel in haar hoofde veroorzaakt en dat de vernietiging ervan haar een tastbaar voordeel verschaft. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Alhoewel de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft zij, tenzij concrete elementen dit weerleggen, in beginsel een voldoende belang bij het onderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus behoudt de verzoekende partij enkel haar belang in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat zij wel voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf. Ze stipt aan dat ze een originele Kameroense geboorteakte en een geboortecertificaat van haar zoon heeft voorgelegd op 19 mei 2011. Ze stipt vervolgens aan dat zij als leek en volledig te goeder trouw een geboorteakte heeft voorgelegd die niet gelegaliseerd was door de Belgische ambassade in Kameroen. Hoe dan ook blijkt uit de bijlage 19*ter* afgeleverd door de stad Antwerpen, dat deze laatste deze toch aanvaard heeft als bewijs van bloed- en aanverwantschap tussen haar en haar zoon. Ze stelt

dat haar door de gemeenteambtenaren van de stad Antwerpen een met de hand geschreven instructie werd meegegeven om eventueel een uittreksel van geboorteakte van de Kameroense ambassade voor te leggen en deze te laten legaliseren op de FOD Buitenlandse Zaken. Zij heeft dit dan ook gedaan en op 18 augustus 2011 heeft zij haar dossier aangevuld met de ontbrekende door de stad Antwerpen gevraagde stukken. Voorts stelt verzoekster dat de stad Antwerpen haar heeft misleid door haar verkeerde informatie te verschaffen aangaande de procedure gezinshereniging. Verzoekende partij herhaalt dat de stad Antwerpen op 19 mei 2011 oordeelde dat de voorgelegde originele geboorteakte van haar Kameroense zoon een voldoende bewijs was van bloed- en aanverwantschap. Ze stelt dat ze door de misinformatie van de stad Antwerpen kostbare tijd verloren heeft en onvoldoende tijd had om de geboorteakte van haar zoon te doen legaliseren via de Belgische ambassade in Kameroen en zo haar dossier te regulariseren. Evenmin heeft ze zo de kans gehad om een DNA-test af te leggen als alternatief voor een gelegaliseerde geboorteakte. Tot slot stelt de verzoekende partij dat door haar het verblijf te weigeren artikel 8 van het EVRM werd geschonden doordat zij nu geen recht meer heeft op gezinshereniging sinds de inwerkingtreding van de nieuwe wet op gezinshereniging die in voege trad op 11 september 2011.

De enige grief die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt de familiale band van bloedverwantschap betwist door de verwerende partij. Daar gelaten de vraag of de verzoekende partij aan de hand van de stukken van het dossier haar bloedverwantschap heeft kunnen bewijzen, dient er op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* worden geen indicaties in dit verband verstrekt door de verzoekende partij. Er dient ook te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de meerderjarige zoon van de verzoekende partij werkzaam is als lasser en aldus in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Zo blijkt ook uit de gegevens van het administratief dossier dat haar zoon geen OCMW-steun geniet. Bovendien kan

nergens uit de recentste gegevens van het administratief dossier worden afgeleid dat de zoon van de verzoekende partij bij haar en haar nieuwe partner inwoont. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van gezins- en familielevens tussen haar en haar meerderjarige zoon, die vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU